

MAGASINET

stefanus

TIDL. ROPET FRA ØST
42. ÅRGANG – NR. 7 / DESEMBER 2012

Slik var appellåret 2012

løslatt *forbønn* **løgn**
glattcelle
falsk anklage *arrest*
politi
blasfemi **tvangsarbeid**
dødsdømt *appell*
rettssak
anklage **fengsel** **trusler**
oppmuntring
takk **støtte** **forfulgt**
domstol
sammen for de forfulgte

LAOS
Enken i landsby 52

Side 4-5

EGYPT
Mange møtte Mamma Maggie i Norge

Side 8-9

INDIA
Møt Arabinda Dey
Nye angrep på kristne

Side 12-13

STEFANUSPRISEN
Samuel Salifu – en verdig
prismottaker fra Nigeria

Side 14-15

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
baw@stefanus.no

7. juni-plassen den 18. oktober

Det var nok første gang en norsk utenriksminister tok imot et stort fakkeltog til støtte for forfulgte kristne på en av landets viktigste arenaer: 7. juni-plassen i Oslo sentrum. En symboltung offentlig plass i Norge. Eller, som utenriksminister Espen Barth Eide uttrykte det, «en plass som representerer Norges selvstendighet, i aksen her mellom Slottet og Akershus festning og havnen – mellom Norge og utlandet». Altså mellom det hjemlige og det fremmede, mellom det nasjonale og det internasjonale. Her, i Utenriksdepartementet på 7. juni-plassen, utformes en vesentlig del av norsk politikk. Og herfra sendes det viktige signaler til norske ambassader, bistandsarbeidere og nordmenn i internasjonalt arbeid over hele jorden.

I løpet av de siste åtte-ti år har Stefanusalliansen møysommelig bygget kontakt og faglig basert tillit nettopp til Utenriksdepartementet. Målet har vært å bli en seriøs og kompetent samtalepartner og leverandør av kunnskap og engasjement knyttet til krenkelser av religionsfriheten generelt, og kristne minoriteter spesielt, rundt om i verden.

Barth Eide understreket viktigheten av å ha en «tett og god kontakt med norske trossamfunn og menneskerettighetsorganisasjoner» i dette arbeidet. En slik uttalelse fra høyeste politiske nivå understreker en sterk vilje til å ville høre på eksempelvis Stefanusalliansens innspill til norsk utenrikspolitikk, og til den offentlige samtalen rundt denne type saker.

På samme måte som norske menneskerettighetsorganisasjoner generelt introduserer regimekritiske røster og ulike minoriteter for norske politikere og departementer, har Stefanusalliansen i de senere år vært i stand til å bringe viktige og seriøse stemmer fra land og kulturer hvor kristne blir diskriminert og forfulgt, like inn på kontorene på 7. juni-plassen. Et siste eksempel på dette er det nylige møtet som fant sted mellom utenriksminister Barth Eide og biskop Thomas fra Egypt. Dette kunne skje i samme uke som høytstående representanter fra Det muslimske brorskap i Egypt var på besøk på Stortinget. Biskop Thomas fikk legge frem kopternes situasjon på en relevant og gjennom-

reflektert måte. Vi er overbevist om at den egyptiske biskopens ord vil bli tatt godt vare på i Utenriksdepartementets videre utforming av norske innspill til landet ved Nilens bredder.

Til stede i det store fakkeltog, som vandret frem til 7. juni-plassen i øsende regnvær den 18. oktober, var også Den norske kirkes biskoper, representanter for Den katolske kirke, frikirker og andre kristne trossamfunn. Dette ble lagt merke til av utenriksministeren og hans stab. Slik sett representerte fakkeltog i oktober et gjennombrudd for et samlet, kirkelig engasjement for forfulgte kristne og trosfrihet – og særlig for de kristnes situasjon i Midtøsten. Det som i mediene er blitt betegnet som «den arabiske våren», synes å bli til en ny vinter. Eller, som Barth Eide uttrykte det i sin appell til fakkeltogdeltagerne: Vi ønsker «å minne dem om at demokrati er mer enn «flertallsdiktatur». Det er også respekt for mindretall og annerledes tenkende».

Stefanusalliansen vil i tiden som kommer arbeide for et best mulig samtalegrunnlag med utenriksministeren og kontorene på 7. juni-plassen. Ikke minst vil vi søke et nært faglig samarbeid med Harald Neple, den nye spesialrådgiveren som skal ha fokus på religiøse og andre minoriteter.

Høstens fakkeltog i Oslo, Bergen, Stavanger, Stord, Kristiansand, Fredrikstad og Hamar oppfatter vi som en viktig nasjonal milepæl på veien mot et bredt og sterkt engasjement for religionsfriheten generelt og forfulgte kristne spesielt. Her står situasjonen i Midtøsten i en særstilling. Det blir viktigere enn noensinne å følge godt med i dagene og månedene som kommer.

Bjørn A. Wegge
Generalsekretær
Stefanusalliansen

Utgiver Stefanusalliansen
(tidl. Norsk Misjon i Øst)
Ansvarlig redaktør Bjørn A. Wegge
Redaktør Gisle Skeie
Redaksjon Jon-Geir Dittmann,
Elisabeth Engelsen,
Hilde Skaar Vollebæk og
Geraldine Fagan (Moskva)

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00
Telefaks 23 40 88 01
E-post post@stefanus.no

Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Reidulf Stige
Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Urolige tider

med åpenhet for evangeliet

Revolusjonen på Tahrir-plassen for snart to år siden førte til regimeskifte og de første demokratiske valgene i Egypts historie. En diktator ble fjernet og en ny president ble valgt.

Tekst: Kristin Storaker

Utfordrende. Men, dette er ingen solskinnshistorie. Etter Mubaraks fall har lovløsheten herjet i Egypt. Overgangen fra Mubaraks jernhånd til Mursis demokrati er ikke gjort over natten. I overgangsperioden Egypt nå befinner seg i, har det oppstått lovløse smutthull, som utnyttes både på godt og vondt. Revolusjon og samfunnsmessige omveltninger er utfordrende for alle borgere, men det er et velkjent faktum at minoriteter er særlig utsatte i slike situasjoner. Dessverre viser det seg å stemme også i Egypts tilfelle.

Forverring. Voldelige angrep mot den kristne befolkningen har økt betraktelig etter Mubaraks fall. Man kan si mye negativt om diktatur, men det er ikke til å komme forbi at en diktators jernhånd er bedre rustet til å holde ekstremistiske krefter nede, enn et nyfødt og vaklende demokrati. I løpet av 2011 ble nesten 100 kristne drept i sekteriske angrep i Egypt. Dette er mer enn det siste tiåret til sammen. Flere tusen kristne er blitt drevet på flukt fra sine landsbyer. Hjem, forretninger og kirker er blitt plyndret og brent. Revolusjonens nye lovløshet har ført til enda lavere sikkerhet for en allerede utsatt minoritet.

David. Midt i dette kaoset befinner David seg. Av sikkerhetsårsaker kan vi ikke fortelle i detalj om hans person eller organisasjon. Men han har jobbet som familiearbeider og evangelist siden 1990-tallet, i et internasjonalt nettverk som strekker seg over flere land i Midtøsten. De baserer sitt arbeid på å bygge relasjoner og vennskap, gjerne over et varmt måltid. «Det er da de gode, dype samtalene kommer», sier David, som holder til i Egypt.

Åpenhet. David forteller med et smil om munnen at åpenheten for evangeliet har økt etter revolusjonen. Han blir stadig kontaktet av muslimer som vil lære mer om kristen tro. I en e-post han nylig mottok stod det: «Jeg annonserer herved at jeg vil bli en kristen.»

Forsiktig. David forteller at mange av dem som kontakter ham, er lei av islams strenge lovverk, og de kommer til ham med et sterkt ønske om «å kle av seg islam». På grunn av fare for represalier fra samfunn og myndigheter, må David være svært forsiktig med hvordan han imøtekommer disse

henvendelsene. Han pleier derfor å tone ned fokuset på å skifte religion, og heller fokusere på det essensielle budskapet i kristendommen: Nemlig at Jesus Kristus døde på korset for at hver den som tror på ham skal få evig liv.

Facebook. Evangelisering i Midtøsten er ikke ufarlig, og David er derfor veldig takknemlig for all den forbønn han kan få. Han legger spesielt frem for oss ungdomsarbeidet og deres nye satsing på å nå Midtøstens yngre generasjon gjennom sosiale medier. Blant annet er det opprettet en Facebook-gruppe hvor ungdom oppfordrer hverandre til et sunt alternativ til narkotika, tyveri og alkohol. Tanken bak gruppen er at det er lettere å stå imot fristelser og press i fellesskap enn alene.

Forbønn. David ber også om forbønn for den generelle situasjonen i Egypt. Han kjenner på en stor frykt blant den kristne befolkningen. Mange forlater landet. «Be om beskyttelse mot overgrep og urett for Egypts kristne», sier han.

Ivrig demonstrant i Kairo, 1. februar 2011, på toppen av løvestatuen ved Qasr al-Nil-broen. (Foto: Creative Commons)

Enken i Landsby 52

Hun sitter omringet av sine fem barn. Dette er dagen da hennes nye hus skal innvies med bønn, gjester og festmåltid. Men ansiktet er så sorgmodig at det gjør vondt å se på. For det er én som mangler.

Tekst og foto: Gisle Skeie

May er omkring 30 år og ble enke for halvannet år siden. Vi møter henne i Landsby 52, som ligger nøyaktig 52 kilometer nord for Laos' hovedstad Vientiane. Min kollega Ingvar Isene og jeg skal få være med på innvielsen av hennes nye hus. Kristne venner og familie blant hmong-folket har sørget for penger, materiell og arbeidskraft til å reise et nytt hus til May og hennes fem barn.

Smil og sorg

Dette er en gledens dag. Idet vi kommer, kikker nysgjerrige landsbybeboere på oss to bleke nordboere – trolig de første som har funnet veien helt frem til husene deres, som ligger litt utenfor selve landsbyen. De smiler, hilser og trekker ut fra hjemmene sine. De finner frem stoler, og vi blir sittende i en stor ring ute på tunet. De yngste kan litt engelsk, og vi forklarer hvem vi er og hvor i verden man finner Norge – et ukjent land som for noen her like gjerne kan ligge i Amerika eller Afrika som i Europa. De voksne er vennlige, barna fniser, smilene sitter løst.

Men dette er også en sorgens dag. Det forstår vi når vi møter henne, enken May, på baksiden av det nye huset. Der holder kvinnene på å stelle i stand et stort festmåltid. May selv sitter på en stol i midten, med de fem barna foran seg og et ansikt som uttrykker en ordløs og overveldende sorg. Det gjør vondt å se på henne. Selv fremmede nordboere kjenner tårene presse på.

Den nye troen

Vi må litt tilbake i tid. May var blitt gift med sin kjære Yeng, og deres åtte måneder gamle datter ble syk. Blant hmong-folket står forfedredyrkelsen sterkt, og landsbyens sjaman ba det unge ekteparet om å gjennomføre en endeløs rekke ritualer, inkludert kostbare ofringer av husdyr. Men ingenting hjalp.

En dag møtte de en slektning av Yeng, og han snakket til dem om den kristne Gud. Sammen med flere andre fami-

lier ba de senere slektningen komme hjem til seg og fortelle mer. Det ble sent før han dro derfra, og da de la seg for å sove, sa Yeng og May til hverandre: «Hvis det er den sanne Gud vi har hørt om i kveld, så la oss sove og se om vi får en god natt.» Familien hadde lenge vært hjemsokt av mareritt og andre plager. Men denne natten sov de godt og lenge og kjente en indre fred da de våknet. Da kalte de på Yengs kristne slektning, og sammen med seks andre familier valgte de samme dag å legge sine liv i Guds hender. Senere ble datteren frisk, og ekteparet fikk etter hvert fem barn sammen.

Men det er ikke lett å finne arbeid i Laos. Derfor reiste hele familien til en landsby sør i landet, hvor en eldre bror hadde skaffet Yeng arbeid som truckfører. Her var familien alene som kristne.

Skuddet

En dag var Yeng på arbeid inne i jungelen, sammen med to menn han ikke kjente så godt. Etter en stund hørtes et skudd. Familien ringte til Yeng, men fikk ikke svar. Etter en time gikk et følge på leting i jungelen. Der fant de Yeng livløs på bakken, med et dødelig skudd gjennom overkroppen.

En av de to mennene som hadde vært sammen med ham, hadde et gevær. Men politiet etterforsket overhodet ikke hendelsen. De fastslo bare kort at det var en ulykke, at han trolig hadde skutt seg selv ved et uhell. Men flere som så skuddsåret, mente at det er nærmest teknisk umulig å skyte seg selv på den måten.

Før det nye huset åpnes, ber vi sammen utenfor døren. Så går vi inn til måltid og fellesskap.

For May og de fem barna er fraværet av en ektemann og pappa spesielt sterkt på en dag som denne.

May og de fem små barna flyttet tilbake til Landsby 52, der de ble tatt hånd om av slektninger og venner.

Måltid og gode ord

Tilbake til nåtiden. Her i landsbyen møter vi også slektningen som ledet Yeng og May til kristen tro. Han er en mild mann, men han mer enn antyder at Yeng ble drept på grunn av sin tro. Han har selv møtt de to mennene som var med ut i jungelen den skjebnesvangre dagen, men han fikk ikke noe vettugt ut av dem. I Yengs begravelse holdt han en tale hvor han sa: «I himmelen får vi vite hvem som gjorde dette.» Det var det slett ikke alle som likte.

Så blir det tid for mat, og vi samler oss rundt et veldekket bord inne i Mays nye hus. Flere vil si noen ord i anledning husinnvielsen. Fraværet av en ektemann, pappa og venn blir spesielt sterkt på en dag som denne. Jeg forstår ikke ordene som sies, men jeg merker godt både den triste og trøstende virkningen de har på forsamlingen. Det er ikke vanlig å blottlegge sine sterkeste følelser i full offentlighet her i landet. Men selv en tapper enke må omsider gi etter for tårene, mens vennene taler.

Farvel

Etter en stund blir det tid for å ta farvel med de vennlige menneskene i Landsby 52. Det er ikke mange timene vi har vært her, Ingvar og jeg. Men vi er blitt grepet både av May og av menneskene rundt henne, de som har trøstet og bygget nytt hus til familien på seks. Jeg tenker på at Jesus aldri lovet oss et problemfritt liv, en tykk lommebok eller sorgløse dager. Men han lovet å være hos oss alltid, også i livets tyngste stunder. I Landsby 52 er Jesu nærvær merkbart, også gjennom dem som på rørende enkelt vis etterlever den bibelske formaningen om å vise omsorg for enkene og de farløse.

Og endelig, rett før vi reiser videre, idet jeg tar May i hånden og sier noen fattige ord på engelsk, vel vitende om at hun ikke forstår noe av det jeg sier, da åpner ansiktet hennes seg i et smil, det første denne dagen, et varmt og hjertelig smil. Og jeg avlegger et stille løfte om å ta vare på dette smilet, sammen med hennes sorgtunge blikk, det er min hemmelige plikt, for jeg er blitt betrodd en skjult skatt fra en som vet så altfor godt hva det koster, for noen, å tilhøre Jesus Kristus.

Dette hendte i appellåret 2012

Tekst: Hilde Skaar Vollebæk

«Jeg har aldri følt på ensomhet. Jeg var hele tiden klar over at dette ikke var en ensom kamp, for jeg har kjent energien og støtten fra alle dem som adlød sin samvittighet og kjempet for å fremme rettferdighet og menneskerettigheter. Takket være disse kreftene, har jeg nå den enorme gleden av å være gjenforent med min vidunderlige kone og mine barn. Jeg er takknemlig overfor disse menneskene som Gud har arbeidet gjennom.»

Dette skriver Youcef Nadarkhani (bildet) i et brev der han takker for forbønn og engasjement i hans sak. I september ble han overraskende løslatt etter over tusen dager i fengsel, etter først å ha blitt dømt til døden for frafall fra islam. Dette er ikke den eneste gledelige nyheten vi har mottatt fra dem vi har appellert på vegne av de siste årene.

Løslatelser fra arbeidsleirer

I 2011 rettet vi en appell mot kinesiske myndigheter, etter at Shi Enhao (bildet), visepresident i Den kinesiske husmenighetsalliansen, ble dømt til to års tvangsarbeid. I januar slapp han fri, halvannet år tidligere enn ventet. Samme appell tok også opp situasjonen for Shouwangkirken i Beijing. Etter at menigheten ble nektet å overta sitt nye forsamlingslokale, startet den med utegudstjenester, og på tross av harde reaksjoner har dette fortsatt i hele år. Siden april 2011 er medlemmer blitt anholdt av politiet mer enn 1600 ganger, og mer enn 60 av dem har vært nødt til flytte eller si opp jobbene sine etter press fra myndighetene. Lederne i kirken ønsker å anlegge sak mot myndighetene i Beijing, men har så langt ikke fått tillatelse fra domstolen.

I februar i år ble pastor Ilmurad Nurliev fra Turkmenistan løslatt fra arbeidsleir, to og et halvt år før tiden.

Appell til Kim Jong-Un

Årets første appellbrev var en oppfordring til Nord-Koreas nye leder Kim Jong-Un om å endre det ekstremt under-

trykkende styresettet han har arvet fra sin far og farfar, og anerkjenne befolkningens menneskerettigheter. Dessverre er det lite som tyder på at Kim Jong-Un ønsker noen reell endring for sitt land. Christian Solidarity Worldwide (CSW) anslår at 200 000 fanger holdes under umenneskelige forhold i Gulag-lignende fangeleirer.

I september kom boken *Flukten fra Leir 14* ut på norsk. Shin Dong-hyuk, som ble født i fangenskap, gir et troverdig vitnesbyrd fra et helvete på jord – og om flukten til frihet.

Menneskerettighetsadvokat Gao lever

I mars appellerte vi nok en gang på vegne av kinesiske Gao Zhiheng (bildet). Denne gangen gikk oppfordringen til Stortingets Utenriks- og forsvarskomiteé om å ta opp Gaos sak med kinesiske myndigheter. Leder for komiteen, Ine Marie Eriksen Søreide, bemerket engasjementet og takket for over 1600 motatte appellunderskrifter. China Aid melder at etter to år uten livstegn fra Gao, ble det kjent at han holdes fengslet 300 mil unna hjemstedet. I slutten av mars fikk Gaos bror og svigerfar lov til å treffe ham i fengselet for første gang, men menneskerettighetsadvokater er senere blitt nektet å besøke ham.

Cubansk aktivist takker

Myndighetene på Cuba fortsetter å undertrykke kristne som ytrer sitt engasjement for menneskerettigheter og demokrati. Caridad Caballero (bildet) ble lenge nektet å delta på gudstjenester, og ble satt på glattcelle under pavens besøk i mars. Hun og familien er nå gått i eksil i USA.

Caridad har overfor CSW uttrykt stor glede og takknemlighet over oppmuntringsbrevene hun mottok fra Norge i vår. Hun sier: «Når omverdenen blir klar over våre saker, hindrer det myndighetene fra å slå ned på oss en gang til.»

Caridad gjorde verden oppmerksom på Reutilio Columbie, pastoren som ble angrepet da han skulle anmelde styresmaktens konfiskering av menighetens bil. Hun tror den internasjonale oppmerksomheten har reddet livet hans, selv om overfallet ikke er blitt etterforsket og pastoren fortsatt sliter med senskader.

Tohar Haydarov fremdeles i fengsel

I Usbekistan er den kristne konvertitten Tohar Haydarov (bildet) to ganger blitt nektet å anke dommen på ti års fengsel som han ble idømt etter falske anklager. Han holdes nå i en arbeidsleir 40 mil unna hjemstedet. Mange har vist stort engasjement for Tohar og sendt oppmuntringsbrev til 29-åringen. Det er usikkert om Tohar får lov til å motta brevene. Men strømmen av utenlandske brev fortsetter å gjøre fengselsmyndighetene oppmerksomme på at mange mennesker kjenner til hans situasjon, og er et vitnesbyrd om hva det vil si for en enkelt usbeker å tilhøre et verdensvidt, kristent bønnefellesskap.

Økt beskyttelse for Khokhar

Politikeren Saleem Khursheed Khokhar er en av få som har hatt mot til å stå opp for religiøse minoriteters rettigheter i Pakistan. Han mottok selv drapstrusler, men politiet etterforsket ikke truslene, og myndighetene ville ikke betale for livvakter. Men etter at pakistanske myndigheter mottok appellbrevene, fikk Khokhar til slutt innvilget økt beskyttelse.

Asia Bibi (bildet), den kristne fembarnsmoren som er dømt til døden for blasfemi, venter fortsatt på at ankesaken hennes skal bli tatt opp i Lahore høyesterett. De få som har fått besøke henne i fengselet, forteller at hun har dårlig helse og er redd for fremtiden, samtidig som hun takker alle over hele verden som ber om at hun skal slippe fri.

Oppmuntring til Nigeria

I delstaten Kaduna i Nord-Nigeria ble flere menigheter utsatt for blodige angrep av terrorgrupper tilknyttet Boko Haram den 17. juni i år. Leder av Christian Solidarity Worldwide i Nigeria, Yunusa Nmadu (bildet), var i Norge i november og fortalte at menighetene er ivrige etter å gjenoppbygge sine nedbrente kirker, selv om de må leve med frykt for nye angrep. De fleste kirker i dette området har væpnede vakter som kontrollerer alle besøkende. Yunusa takket alle som har sendt hilsener til menigheten

i Christ the King Catholic Cathedral i Kaduna by. Men den 29. oktober i år ble en ny kirke i Kaduna angrepet, og minst fire personer mistet livet.

Yunusa uttalte etter angrepet: «Vi må fortsette å jobbe for fred. Målet til dem som står bak denne redselsfulle volden, er å sette kristne og muslimer opp mot hverandre, og slik ødelegge nasjonen. Vi må ikke la oss diktere av dem, men gå sammen i arbeidet med å tvinge terroristene bort og få en slutt på de underliggende årsakene til mistenksomhet, vold og spenninger.»

Flere kristne i fengsel i Iran

Appellen for november gikk til den øverste lederen av det iranske rettsvesenet, på vegne av den fengslede pastoren Farshid Fathi (bildet). I tillegg til Farshid kjenner vi til 18 andre kristne som holdes i fangenskap på grunn av sin kristne tro i Iran, og løslatelsen av Youcef Nadarkhani gir motivasjon til å fortsette å be og appellere for at også disse skal bli løslatt. Last ned appellbrevet på www.stefanus.no og vær med på å holde presset på iranske myndigheter oppe!

I 2012 har vi sett mange eksempler på at det nytter å appellere. Du skal lete lenge etter noe mer meningsfylt å bruke fem minutter og et frimerke på!

BLI APPELLVENN!

På www.stefanus.no finner du ut hvordan.

Norgestur med Mamma Maggie

I en uke reiste vi rundt kysten fra Oslo til Fosnavåg med Mamma Maggie. Turen gikk med bil, ferge og fly. Hva står igjen hos oss etter denne ferden gjennom høstlige landskaper?

Tekst: Eyvind Skeie

Foto: Håkon Borgenvik og Eyvind Skeie

Møtet med barna

I møtet med barna i forskjellige barnehager fikk vi se noe av det som kjennetegner Mamma Maggie i hennes forhold til barn. Når hun er sammen barna, er det bare dem hun ser. Hun gir dem all oppmerksomhet.

Men det skjer ved at hun fremtrer som en nær og lyttende voksen, uten å trenge seg på dem eller få oppmerksomheten deres ved å være morsom eller lage oppstyr. Mamma Maggie bare er til stede for dem med sitt sterke nærvær, på en vennlig og avventende måte. Slik viser hun sin respekt for barnets eget rom og får tilbake barnets fortrolighet og tillit. Og da gir Mamma Maggie sin smilende kjærlighet tilbake.

Barna flokket seg rundt henne. Noen fant fanget hennes og ville ikke bort, men være i denne omfavnelsen riktig lenge.

Barnekor

Vi ønsket å gi Mamma Maggie en gave på hvert sted vi kom, i form av barn som sang for henne under kveldsarrangementene. I løpet av disse dagene fikk vi vist henne mange forskjellige former for kor og korsammensetninger, fra klassiske barnekor til ungdomskor og Oslo Soul Children.

Mamma Maggie gav uttrykk for at dette var til stor inspirasjon for henne, ikke bare møtet med barna som sang i korene, men også opplevelsen av de mange kordirigentene som stod i slik fin dialog med alle de unge sangerne.

Også i hennes eget arbeid i Egypt spiller sang en stor rolle. Etter disse møtene med syngende barn, snakket vi med Mamma Maggie om hvor fint det hadde vært å bringe noen norske barn med deres dirigenter til Egypt, til gjensidig inspirasjon.

Med enkeltmennesker i fokus

I sin åndelighet kombinerer Mamma Maggie på sin egen måte det innadvendte bønneliv med et sterkt og tydelig nærvær i kommunikasjon med andre. Også i denne kommunikasjonen har hun et stillhetens rom omkring seg. Hun presser seg aldri på. Men de som kommer til henne med sin henvendelse, møter et lyttende medmenneske med stor omsorg og tydelige svar.

Det er en kombinasjon av ydmykhet og tydelighet som gjør at et kort møte med Mamma Maggie, for den som opplever det, blir til noe sjeldent og dyrebart. Det etterlater et inntrykk som man bærer med seg lenge.

Mamma Maggies testamente

I sine taler underveis langs kysten fremførte Mamma Maggie sitt budskap i en form som det er fristende å kalle hennes testamente. Hun varierte måten hun sa det på, men det tredelte innholdet var der hele tiden.

Først handlet det om hennes vei ut til de fattige og til barna. Det var en fortelling om hengivelse og offer, om hvordan hun hadde fått endret hele sin livsretning. Men denne fortellingen handlet til syvende og sist om å se Gud, se Jesu Kristi smil i barnas øyne.

Det neste punktet dreide seg om det som ligger Mamma Maggie aller sterkest på hjertet, ikke minst i møte med oss vestlige kristne. Det handler om avgjortheten i vår kristne tro og hengivelse når det gjelder å lese i Bibelen, i Guds Ord. Gang på gang understreket hun hvilken livsforvandlende kraft det er som ligger gjemt i den trofaste og daglige bibellesningen.

Mamma Maggies tredje budskap førte oss inn i stillheten, den kroppens, tungens, tankens, hjertets og åndens stillhet som fører oss frem til det punktet hvor Guds Ånd kan tale i oss. «I stillheten forlater jeg de mange, for å være hos Den Ene», sa hun. Disse ordene om stillheten handlet ikke bare om hennes eget bønneliv og kontemplative livsførsel. Hun fremførte sitt budskap om stillheten som et løfte og en formaning til oss alle.

Korsets tegn

Kveldsmøtene med Mamma Maggie ble avsluttet ved at de som var der kunne komme frem til henne og bli velsignet ved at hun tegnet et kors i hånden til hver enkelt. Da vi foreslo dette for henne under forberedelsene, smilte hun og sa ja med en eneste gang. Dette ville hun gjøre!

Vi var spente på hvor mange som ville komme frem og la dette skje. Så viste det seg at det var nesten alle. Det ble en lang rekke av mennesker som stod i midtgangen i kirke-ene og ventet i stillhet på sitt øyeblikk foran den hvit-

kledde, egyptiske kvinnen som tegnet dem med Jesu eget merke, gav dem korsets tegn.

Dette er kanskje det vi vil huske aller best, alle vi som opplevde det; både vi som reiste med henne og så det flere ganger og de mange som fikk sitt øyeblikk med Mamma Maggie alene, under korsets nåde og velsignelse.

Hun kom ikke til oss for å få, men for å gi.

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

LAOS

Unge Lee vil lære og lede

Lee er 21 år gammel og bor i Luang Prabang i Laos, hvor Stefanusalliansens medarbeidere nylig møtte ham. Lee har vokst opp uten foreldre og livnærer seg ved å ta jobb på andres gårder, mot kost og losji. Lee tilhører hmong-folket og har et tillitsverv i den største evangeliske kirken i byen. Kirkene i Laos har opplevd stor vekst de siste årene, og det har ikke gått upåaktet hen hos de kommunistiske myndighetene. Luang Prabang er imidlertid en av landets største byer, og her er det lettere for kirkene enn ute på landet. Likevel ber han oss om at vi ikke trykker noe bilde av ham. «I fremtiden vil jeg tjene Gud», sier Lee om veien videre. «Det er så mange behov i kirken vår, og så mange muligheter. Men vi mangler ressurser.» Lee drømmer om å få gå på bibelskole, for han vil lære mer om kristendommen og kanskje bli pastor. Men det er vanskelig, for det finnes ingen bibelskole i Laos. Noen av vennene hans har vært på bibelskole i nabolandet Thailand, noe Lee ikke har råd til. Men han har i det minste sin egen bibel, og dét er ingen selvfølge blant hmong-fol-

En buddhistisk munk foran et gammelt, flott palass og museum i Luang Prabang.

ket i Laos. Bibelen leser han mye i, men han har også et sterkt ønske om å få utvikle seg som leder og drive menighetsarbeid i Laos.

SVEITS

Stefanusalliansen hos FN

I slutten av oktober var Stefanusalliansens menneskerettighetsrådgivere, Ed Brown og Kristin Storaker, i Genève for å delta på Menneskerettighetsrådets landhøring av Pakistan. I løpet av en periode på fire år eksamineres alle verdens lands menneskerettighetssituasjon i FNs Menneskerettighetsråd. Tirsdag 30. oktober stod Pakistan for tur. I løpet av høringen kom alle land med anbefalinger til hvordan Pakistan kan bedre sin menneskerettighetssituasjon. Mange land, blant dem Norge, tok opp de religiøse minoritetenes utsatte rolle, mangelen på trosfrihet og de urettferdige blasfemilovene. En offisiell delegasjon fra Pakistan, ledet av utenriksminister Hina Rabbani Khar,

var til stede og forsøkte så godt de kunne å forsvare Pakistans tiltak siden forrige landhøring i 2008, samt svare på kritikken fra verdenssamfunnet. «MR-rådets landhøringer er et relativt nytt konsept. Det råder fremdeles usikkerhet rundt hvordan man best benytter seg av dette verktøyet og hvilken betydning det kan ha for den faktiske MR-situasjonen på bakkenivå. Det som derimot er sikkert, er at alle verdens land deltar og aktivt bruker et felles menneskerettighetsspråk. Dette er svært positivt og viser at menneskerettigheter ikke lenger bare er noe man driver med i Vesten», sier menneskerettighetsrådgiver Kristin Storaker.

EGYPT

Nordmenn på høstferie

Rundt 30 deltagere kom begeistret tilbake fra høstferie i Egypt, i regi av Grimstad menighet og Stefanusalliansen. En av deltagerne, Stein Gjulem, forteller om møtet med landet. Pyramidene, hulekirken, Det egyptiske museet og biblioteket i Alexandria gjorde sterkt inntrykk. Men ikke noe av det de opplevde, kunne måle seg med møtet med «søppelbyen» Moqattam (se bildet). I dette området leder Mamma Maggie et omfattende diakonalt hjelpearbeid for fattige koptere. Gruppen fikk også besøke retreatsenteret Anafora, i ørkenen mellom Kairo og Alexandria. Koptiske biskop Thomas leder der et arbeid med studievirksomhet, leirer og trosopplæring. Senteret har blant annet fokus på å styrke kvinners rettigheter og levekår.

TYRKIA

Kirken vokser i Antalya

Tross mange fordommer og mye fiendtlighet i samfunnet, velger mange unge tyrkere å la seg døpe. De fleste av dem kommer fra islam, som er den dominerende religionen i Tyrkia. Dette bildet er fra Antalya Incil Kilisesi, en tyrkisktalende evangelisk menighet i Antalya, en by mange norske turister besøker. Stefanusalliansen samarbeider med denne menigheten, blant annet om å bygge en egen kirke. Den unge mannen blir døpt ved full neddykking. Til venstre står hovedpastor Ramazan Arkan og til høyre assistentpastor Erkan Firat. Jon-Geir Dittmann fra Stefanusalliansen besøkte menigheten i oktober i år. Han forteller at menigheten, som teller omkring 140 voksne medlemmer, er i ferd med å kjøpe en tomt for kirkebygging, og man regner med byggestart høsten 2013.

BURMA

Internflyktingene lider

Free Burma Rangers rapporterer at det fortsatt er mer enn 70 000 internflyktinger i Kachin-delstaten, på grunn av den vedvarende volden i området. Mens tusener av disse flyktingene fant ly på den kinesiske siden av grensen, er de nå blitt drevet tilbake til konfliktområdene i Kachin. Kampene har vart i mer enn 16 måneder. Angrepene fra den burmesiske hæren har blant annet omfattet voldtekter, pågripelser og tortur. Den 8. juli ble en 58 år gammel kvinne fra Pang Wa-området voldtatt av armésoldater. Det samme skjedde med en 39 år gammel enke med 12 barn. Arméenheter i Pang Wa utgjør 700 soldater, og de er fortsatt aktive i området. Internflyktingene mangler mat, klær og medisiner. Landsbyboere i Kachin er også blitt utsatt for ulovlige pågripelser og tortur. I juni ble den 34 år gamle pastoren Tang Gaw Ting Sau tatt til fange. Hans kone fortalte hvordan han ble banket opp etter at de hadde pågrepet ham. Han er ennå ikke satt fri. Den 29. mai ble 13 landsbyboere fra Hpa Re tatt til fange og tvunget til tvangsarbeid for hæren. De ble bundet fast om natten og lenket sammen når de gikk rundt om dagen. 9 av de 13 klarte å flykte og komme seg i sikkerhet. I skrivende stund har vi ingen nye opplysninger om de fire siste. Men den voldelige situasjonen i Kachin-delstaten har fortsatt gjennom høsten.

Bawm Hkaw (7) i Kachin-delstaten ble truffet av en kule fra burmesiske armésoldater. (Foto: Free Burma Rangers)

KINA og THAILAND Team fra Bibelskolen i Grimstad

I midten av november reiste fem forventningsfulle og spente studenter fra Bibelskolen i Grimstad til Tumen i Kina. På bildet ser du (fra venstre) Stig Erlend Sørdal, Margrete Hestenes, Eline Myklestad Ekblom, Sunniva Espevik Bjelland og Samuel Løken. De er elever ved den nystartede linjen World Wide Walk og skal være i praksis ved Tumen River Vocational School fram til januar. Derfra setter de kursen mot Thailand og Burma, der de skal jobbe for Partners Relief and Development. Du kan følge teamets opplevelser på bloggen deres: www.babesinasia.wordpress.com. BABES står for «Barmhjertighet, Arbeid, Bønn, Engasjement og Samhold». Vær med i forbønn for teamet!

En revolusjonær veteran

– For en hindu er det en revolusjon i hjernen å bli kristen, sier indiske Arabinda Dey.

Tekst: Gisle Skeie

Foto: Bjørn A. Wegge

Jeg treffer ham i Norge, et land han har besøkt mange ganger og der han har mange venner. Han har drevet et omfattende arbeid med menighetsplanting og kristne skoler i India i en liten mannsalder. Stefanusalliansen har vært blant hans partnere i en årrekke.

Revolusjon

Jeg spør Arabinda hva som er det største hinderet for å bli kristen, når man er hindu. Svaret kommer raskt.

– For en hindu er det en revolusjon i hjernen å bli kristen! Man må gi opp sine tradisjoner og forkaste hele sitt verdensbilde. Det innebærer en total omveltning som man knapt kan forberede noen på.

Arabinda vet hva han snakker om. Som ung mann jobbet han i det indiske embetsverket, og gjennom arbeidet kom han i kontakt med noen kristne. Han ble nysgjerrig og begynte å gå litt i kirken.

– Men først og fremst leste jeg veldig mye i Det nye testamente, i en intens periode på ni måneder. Da nådde jeg plutselig et punkt hvor jeg sa: «Hvis Jesus virkelig kan gi dette nye livet, så ber jeg ham om det, her og nå.»

Arabinda opplevde å få svar med en gang.

Fulltidstjener

– Det er mange år siden, men denne opplevelsen er for alltid lagret i meg. Der og da ble jeg en Jesus-etterfølger. Det gikk greit å fortelle det på jobben, men jeg ville også fortelle det til foreldrene mine, ansikt til ansikt. Derfor reiste jeg flere hundre mil. De ble overrasket og kanskje litt skuffet, men det var ikke snakk om å avvise meg. De trodde nok først at dette bare var en ung manns midlertidige påfunn, ler Arabinda.

For den unge mannen kjente tidlig at han ville tjene Gud i fulltidstjeneste. Gjennom Christ's Disciples' Fellowship (CDF) startet han et evangeliseringsarbeid som nå er inne i sitt fjerde tiår. Fra å være bare ham selv, har CDF

i dag over 40 pastorer og enda flere menigheter, i tillegg til 8 kristne skoler med over 1 200 barn. Organisasjonen jobber både i India, Nepal og på Andamanøyene. Arabinda har nå overlatt lederstillingen til sin bror Prasanta, men fortsetter å bruke mye tid på arbeidet.

– Gud har kontrollen i livet mitt, sier han og smiler.

Smiler gjør han forresten ofte, Arabinda. Han har en fremtoning som inngir tillit, og han er lett å snakke med. Egenskaper som jeg vil tro har kommet godt med i hans utadrettede arbeid.

En dyp kilde

Til slutt spør jeg om det er noe spesielt han vil dele med oss i Norge. Arabinda tenker seg om, men bare i noen sekunder. Så snakker han, et lite hakk langsommere nå.

– Det er noe jeg har tenkt en del på, jeg som etter hvert har levd et langt og innholdsrikt liv. Vi må alle tåle både nederlag og skuffelser. Jeg har også opplevd hvordan det er å miste fotfestet, når livet plutselig tar en helt annen retning enn forutsett. Som mennesker opplever vi rystende hendelser som forandrer oss. Slik er verden og livet, sier Arabinda.

– Men jeg har funnet en dyp kilde til trøst og glede i ordene om at «alt tjener til det gode for dem som elsker Gud», som Paulus skriver til romerne. Vi mottar noen slag, vi faller, men Gud hjelper oss opp på bena. Det er alltid nytt håp og en vei videre, for den som holder Gud i hånden. Gud elsker oss, og vi må åpne for denne kjærligheten og la den forme våre liv. Dét vil jeg gjerne dele med dere.

Nye angrep på kristne

De fleste indiske kristne er nokså frie i sin religionsutøvelse. Men i store områder av det folkerike India blir religiøse minoriteter stadig vekk angrepet av hinduekstremister.

Seriøse aktører rapporterer jevnlig om vold og angrep mot pastorer og kristne forsamlinger. De fleste angrepene skjer i landsbyer, ikke i større byer. Her er noen hendelser som ble rapportert fra Open Doors News nå i oktober.

Delstaten Karnataka 1

Pastor John Samuel Kim, fra landsbyen Kannur, fortalte at han sto ved veien sammen med tre venner den 11. oktober. De hadde delt ut takkekort i forbindelse med søsterens bryllup.

– En mobb på 20 ekstremister spurte meg hva jeg gjorde i landsbyen. De dyttet meg og sa: «Hvorfor kommer du alltid hit til landsbyen og forteller folk om Kristus?» De beskyldte meg for å konvertere hinduer med tvang, før de sparket og slo meg med kjepper og steiner.

Pastor Kim falt bevisstløs om. Angriperne forlot åstedet, og vennene tilkalte politi. Kim ble innlagt på sykehus med et brukket ribbein og skader i hode og nakke. Tidlig neste morgen oppsøkte fire personer Kim på sykehuset.

– De fortalte meg at jeg skulle dø, ristet i sengen min og begynte å slå meg igjen. De tok kvelertak på meg og dro frem et skarpt våpen for å skjære over strupen min.

Kim fikk en alvorlig nakkeskade, men angriperne stakk av da de hørte folk som kom. Kim beskrev angriperne for politiet, som satte ut en vakt på avdelingen hele uken han var der.

Et av mange svært gamle hindutempler i Karnataka.

Politiet har åpnet etterforskning, men ingen arrestasjoner er gjort. Overbetjent Ram Niwas Seeat sa at han og teamet hans vil fortsette å beskytte pastoren ved behov, og at de fortsetter å lete etter angriperne.

Dette var det andre angrepet på pastor Kim i år, som ble angrepet på en lignende måte tre måneder tidligere. Angrep mot kristne har, så langt i 2012, økt kraftig i delstaten Karnataka.

Delstaten Karnataka 2

Devanand Samuel er leder for et kristent utviklingscenter for barn i Anekal Taluk. Den 29. september kom politiet dit og beskyldte dem for å dele ut mat og klær og gi barna undervisning, alt for å lokke dem til å bli kristne. En lokal politiker fulgte opp med å true med «alvorlige konsekvenser» dersom senteret ikke la ned driften. De ansatte stengte senteret mens de deltok på en kristen retreat, men Samuel sa samtidig klart ifra at driften «vil bli gjenopptatt snart».

Flere hinduistiske foreldre til barn ved senteret gikk for å snakke med anklagerne. Foreldrene forklarte at det ikke foregår noen kampanje ved senteret for å gjøre barna kristne, de mottar kun faglig hjelp. Kort tid etter dette, den 29. oktober, kunne senteret åpne igjen.

Delstaten Uttar Pradesh

Pastor Pannalal i Filadelfia-kirken i byen Ambednagar fortalte at hinduekstremister og politifolk stormet inn på et bønnemøte en kveld i oktober. Inntrengerne slo de kristne og tvang dem med til Jalalpur politistasjon. Mobben anklaget Pannalal og menigheten for å stjele fra hindufamiliene i området. De kristne ble arrestert, men løslatt mot kausjon dagen etter, da en menneskerettighetsadvokat grep inn.

Delstaten Orissa

Hinduekstremister brøt inn under en dåp i byen Kanthapada den 2. oktober. De slo løs på pastor Marandi og flere menighetsmedlemmer, under anklage om at de tvangskonverterte hinduer. Ekstremistene tok de kristne med seg til politistasjonen. Politiet holdt Marandi og fire andre i varetekt over natten, etter sigende for deres egen sikkerhets skyld, fordi aggressive demonstranter samlet seg i nærheten. Neste morgen løslot politiet de kristne uten videre anklager. Deretter kunne pastor Marandi gjennomføre dåpen, uten ytterligere avbrytelser.

(Oversettelse/bearbeidelse: Gisle Skeie)

Stefanusprisen 2012

– gjester fra Nigeria

Den 9. november ble Stefanusprisen tildelt Samuel Salifu under et åpent arrangement i Trefoldighetskirken i Oslo.

Tekst: Gisle Skeie
Foto: Petter Mohn

Salifu er nigeriansk kirkeleder og menneskerettighetsaktivist. Han fikk Stefanusprisen for sin innsats for fri religionsutøvelse for kirkene i det nordlige Nigeria, som er under stadig angrep fra ekstremistiske og voldelige islamister.

Publikum fikk høre Salifu holde en inspirerende takketale, med en sterk oppfordring til hver enkelt om å leve nær Gud. Salifus venn og medarbeider, Yunusa Nmadu, for-

Samuel Salifu overrekkes Stefanusprisen av generalsekretær Bjørn A. Wegge og styreleder Reidulf Stige i Stefanusalliansen.

Sangere og musikere fra Norwegian Gospel Voices sammen med æresgjestene fra Nigeria, som for anledningen var kledd i sine fineste drakter.

talte om arbeidet med å hjelpe utsatte kristne i Nigeria. Norwegian Gospel Voices stod for det musikalske under pristildelingen. De gjorde sterkt inntrykk både på norske og nigerianske tilhørere og bidro til å gjøre arrangementet til en flott opplevelse.

Salifu og Nmadu hadde følge av sine ektefeller, som begge heter Alice, under oppholdet i Norge. Gjestene fra Nigeria fikk også se Bergen og Grimstad, der de besøkte flere menigheter, Bibelskolen i Grimstad og Norsk Lærerakademi. I Oslo var de også med på møter i Stortinget og i Utenriksdepartementet, hvor de fortalte om situasjonen for kristne i Nigeria.

Stefanusprisen tildeles en person som har gjort seg særlig bemerket i kampen for trosfrihet og menneskerettigheter. Prisen ble første gang tildelt i 2005 og består av et kunstverk av Terje Grøstad, et diplom av Petter Mohn og et pengebeløp.

DISSE HAR TIDLIGERE MOTTATT STEFANUSPRISEN

2010: Viktor Biak Lian, Burma
2008: Tim A. Peters, Nord-Korea
2007: Doan Trung Tin, Vietnam
2005: Biskop Thomas, Egypt

Biskop Thomas i Norge

Bjørnsonprisen i Molde

Biskop Thomas fra Egypt var en av tre som ble tildelt den norske Bjørnsonprisen for 2012. Alle tre var til stede under pristildelingen i Molde Rådhus lørdag 10. november.

Biskop Thomas delte prisen med journalist Wojoud Hasan Ali Mejalli fra Jemen og offiser David Zonsheine fra Israel.

Knut Ødegård, president i Bjørnsonakademiet, uttalte til NRK:

– Disse tre har til felles at de er fredsaktivister og tror på mulighet for dialog mellom religioner og menneskegrupper og fred i det krigsherja Midtøsten.

Utenriksministeren i Oslo

Under oppholdet i Norge fikk biskop Thomas også besøke utenriksminister Espen Barth Eide og den nye spesialrådgiveren for minoriteter, Harald Neple. Ansatte fra Stefanusalliansen var også til stede. Det meste av tiden fikk biskopen bruke til å dele sine tanker om og erfa-

ringer fra dagens Egypt, som nå er inne i en utfordrende og avgjørende epoke av nasjonens historie. Statsråden lyttet nøye og var svært interessert i biskop Thomas' analyser, bekymringer og håp.

På bildet ser vi (f.v.): Kristin Storaker (menneskerettighetsrådgiver i Stefanusalliansen), Bjørn A. Wegge (generalsekretær), biskop Thomas, utenriksminister Espen Barth Eide, Jon-Geir Dittmann (assist. generalsekretær) og spesialrådgiver for minoriteter Harald Neple.

Fakkeltog som varmer

Foto: Ingrid Arnette Larsen

Den 18. oktober gikk totalt 1 500 personer i fakkeltog for forfulgte kristne; på Stord, i Bergen, Kristiansand og Oslo. Og i tiden etter på har det vært ytterligere tre fakkeltog; i Stavanger, Hamar og Fredrikstad. Siden oppstarten i 2007 har det aldri vært så mange fakkeltog som i år. Takk til alle som har stilt opp!

Under årets fakkeltog var det solidaritet med kristne i Syria, Irak og Egypt som stod i fokus. Utenriksminister Espen Barth Eide mottok et opprop på 7. juni-plassen i Oslo. Han svarte med å holde en appell som gjorde positivt inntrykk på mange (les mer på side 2).

I år deltok også biskopene fra Den norske kirke, sammen med representanter for Den katolske kirke, pinsevenner, ortodokse og orientalske kirkesamfunn i Midtøsten, baptis-

ter, frikirker og frimenigheter – kort sagt: Dette er i ferd med å bli et av landets viktigste økumeniske arrangementer! Fakkeltogene ble i år også lagt merke til – og positivt kommentert – av avisen VG.

Vi lar dette bildet, fra Torgallmenningen i Bergen, representere det sterke engasjementet for forfulgte trossøsken som finnes rundt om i Norge. Og som en påminnelse, ved årets slutt, om at det alltid nytter å bry seg.

Med ønske om en velsignet julehøytid, med tid og rom til å kjenne varmen fra det største lyset av alle: At Gud ble menneske – fordi han elsker oss.

Med vennlig hilsen oss i Stefanusalliansen